

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech čí khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Šserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjež knihicizšcyžerńi w Wudychinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedyplatu 40 pj. dostac.

Jutry.

Matth. 28, 1-10.

Marja Madlena a Marja, Zakubowa macz, džěšchtej k rowej, šrudnej, šylsy we woczomaj — tola njełhabłazej w lubosći k šwojemu Šbóžnikaj. Semja šarža. Kaž běšče šo Wóćez pschi wumrjeczu šyna wobšwědčik, rěczy wón nětko tež rěcz šwojeje wschěhomozy pschi jeho horještaczu. Čzi wajchtarjo šo nastročichu. Njebjeski pošol pschińdže s njebjes. Jeho wobliczo běšče jako blyst a jeho drašta běła jako šněh. A tam, hđez je šmjercz šwoju móz wopokajala, rěczy wón šłowa žiwjenja (šcht. 5-7). Šsmjercz je morwa, žiwjenje je žive. Šsmjercz je pošrjeta, dobyče je dobyte. Myšl jandželskeho přědowanja je:

Budžeče štrošchni!

Šichetož

1. Jesuž je živy.
2. Now je prošny.
3. Šswět je pschewinjny.

1. Jesuž je živy. „Wón je štanyl, kaž wón prajil je. Wščitke jeho šlubjenja šu „Šaj a Šamjen“. Žony šo nabojachu. Šchtó čze je našwaricž? Wone nimaja wotročkowštu bojosć, ale šwjatu bojosć psched něščno wulkim, kotrež dže psche wscho čłowške myšlenje. Tak praji tež šchćenil Jan: Ja nješnym hódny, šo bych čzirowe rjemjenje wotwjasał. We tych žonach pak ššhadzuje wješela jutrowna wěra. Duž šhwataja k wučžobnikam, šo

bychu tež šhonili wo jich wulkim wješelu. A hdyž wone tam džeja, šetka je Jesuž a praji k nim: „Bomhaj Bóh wam! Njeboječe šo!“ Wone pschijachu šo jeho nohom, šo bychu šo pschěšwědčile, šo to šón njeje. Wone šwjecza woprawdže jutry, dokelž šu jeho žiweho wohładale.

2. Now je prošny, tón row, kiž běšče čłowška hluposć přiedy s kamjenjom šamknyla. Šygl wyschšeho mēšchnika je šlamany. Šak móža šo čłowšekojo šwěricž, Wožim wotmyšlenjam šadžewacž! A ššto widža te žony w rowje? Niž tkacze, ale ššlědy jeho ruki, kiž je wščitko mudrie wjedla, a njebjeskeho pošla, kiž je pošłany. Now je pschěš šandženje a wuńdženje s noma šwjeczeny. Na wšchitkich šchělečijanskich rowach šedža jandželjo a přěduja: Šbóžni šu čzi morwi, kiž we tym šnjěsu wumru: Šsmjercz, hđze je tvoje žahadło? Šdže je, hela, tvoje dobyče? Jesuž je živy, duž je mi šmjercz šandženje k žiwjenju.

3. Šswět je pschewinjny. Njedyrbjachu šo te žony bojecž, hdyž na krawnu šmjercz Šbóžnika myšlachu? Njedyrbjachu šo bojecž, šo tajke něščno tež na nje pschińdže? Alle jutry wopokasachu, šo je móz šwěta šlemjena. Semja je šaržala, pschetož šud je šo na nim štal. Wajchtarjo šu roščěkali. Ššto pomhaja jim hlebije, mjecze a šchity? Jandžel přěduje: „Šłaj, wón přiedy waš pošńdže.“ Niž jenož dženska, ale wšcitke dny hacž do kónza šwěta. Mošwjasašny šygl wyschšeho mēšchnika je šnamjo čłowškeje njemozy. Šswětlo njemóže šo wot čzymy šacžmicž, wěrnosć niž wot njewěrnosćje šwjasač. Jesuž praji: „Džicze a pschipowjedaječe to mojim bratom! Žony dyrbja pschi-

powjedźetki jutrowneje powjesće ja wučobnikow być. Dženša hišće spyta śwět horjestacze Ebožnika ja bajku wudawac. Ale njech śwět woła a herjeta — my jo lěpje wěmy — dobyće jutrowneho fěrschtu dže dale śwój dobyćerški puc. Bajka njedawa móg nad śwětom, smjerczu a rowom. We nim pak, tym horjestanjenym, mamy troscht, móg a žiwjenje. Posbėhńće swojej woczy: Stare je sacht, hlaj, wschitko je so nowe scziniło!

Powitanje jutrowniczi.

D najšwjeczišča jutrowniczi,
W bñšchczu selenym, nalětnim!
Budž nam šwjatocznje powitana
W templu Anjesowym wyšolim;
Šwjate pschėndže wutrobu czucze,
Niewuprajne hiba so hnucze,
Hdyž twoje swony nam klincza
A twoje thėrlusche hncza
Šaleluja dobnczerške.

Jutrowna radošč.

Šmjertne jastwo roškamane
Jutrowniczi pschipojdz, i,
Wješkosće tsělba rzi;
Póšne hłobny dospėwane
Do pok czichej' nozy šu;
Šktyšchisch radošč jutrownu?

* *

Pschespolo jutrownych czaharjow na ranischi temsch.

Hdže šu mi banty czerwjene
Na šwjedzeñ wješky,
Šchtó módruch, bėkuch pschinješe
Na šwjedzeñ jutrownu?

Hdže šu, mój pschynny koniko,
A šhto so šradujesch?
Kož škónčko škoczi šhadžejo,
Ty se mnu šejhravješch!

Hdže je mi woda jutrowna
Se žórka czerstweho,
Šchtó mi tej' jafnej' naczerpa
Do škónza na ranto?

Hdže šu mi jeika pišane,
Sich downo žadny šym,
Šchtó dženy je kulecz se mnu čže
Na brjóžku selenym?

Hdže šu mi rjane thorhowje
Na šwjedzeñ dobyčza,
A bubony a pišchjele
Do šwjatoh' thėrluscha?

Martrač Ignatius.

Pod romskim thėžorom Trajanom, kotryž wot lěta 98 hač do lěta 117 po Šhr. knježesche, biskop Antiochije, Ignatius, kiž bě wučobnik japoschtoka Jana, w lěčje 107 martračku smjercz počerpi. Soto mjenujž thėžor na jenym wójnskim czahu do Antiochije pschindže, wón spomnjeneho muža Wožeho k šebi škaso a so s nim takle do rěče da: „Kajki šy ty bohafabhwat, so niž jeno našim wukafam njepoškuchasch, ale tež druhich k tejšamej škafnosczzi šawjedujesch?“

Ignatius wotmolwi: „Theophorus (to je człowjek, w kotrymž Wóh bydli) njemóže so bohafabhwat mjenowac. Hdyž pak mje ty bohafabhwarja mjenuješch, dokelž šym njepšcheczel pohanskich pschibohow, dha tole winowanje pschijimam.“

Thėžor šnapšcheczwi: „Pray mi, šchtó je Theophorus?“ A Ignatius džesche: „Tón, kotryž ma Šhrystuša we swojej wutrobje.“

Duž rjetny Trajan: „A njewėrisch ty, so pschibohoyo tež w naš bydla, kotkiž tola ja naš wojuja pscheczwo našim njepšcheczelam?“

Ignatius wotmolwi: „Teno jedyn Wóh je, kotryž je njebjo a semju, morjo a wscho, šchtóž je we nim, štworit, a jedyn Šesuf Šhrystuš, kotrehož kralestwo je moje herbstwo.“

Na to rjetny Trajan: „Teho kralestwo, ty prajisch, kotryž bu wot Šilatusa šchizowany?“

A Ignatius džesche: „Teho, kotryž mój hrěch i jeho šakadnikom šchizowasche, a kotryž wschu lešč a škóšč satana tym pod nobi da, kotkiž jeho we swojej wutrobje noscha.“

Duž praji thėžor: „Mašch ty potajšim teho, kiž bu šchizowany, we swojej wutrobje?“

Ignatius wotmolwi: „Šaj, pschetož pišane šteji: Ša čžu w nich bydlicž a w nich thodzicž.“

Na to wupraji Trajan šlėdowazy wušud: „Dokelž Ignatius wušnawa, so wón teho pschi šebi nošy, kiž bu šchizowany, dha my pschikasamy, so by so wón šputowany do wulkeho Šloma pschinješt a k šabawjenju luda džiwim šwėrjatam woprowat. A tak bėsche thėžor poruczil, tak so šta. F.

Džeczatka, lubujće so mjes šobu!

Jako Šesufowy japoschtok Jan pošlednje lěta swojeho žiwjenja w Šesju pschėnwasche, wón tež pschi najwjetschej czělnej šlabosczzi ženje njefakomdžowasche, so do šhromadžišnow wošady nošycz dawacz a w nich pschitomny być. Tola wobšchėrnje k wošadže rěčecz, kož bė to hewat czinit, njebėsche czechedostojnemu šchėdžiwzej w jeho wyšolej starobje wjazy móžno; wón wobmjefowasche so tehodla na pschivolanje: Džeczatka, lubujće so mjes šobu! Dokelž pak tole napominanje njepšchestajnje wospjetowasche a šhromadžišnje ženje něšchtu druhe a nowe njeprajesch, bu wón škónčnje praschany, czechodla tola pschezo tušamu wěž naspomina a wobtwjerdža? Dokelž je to Anjesowa pschikasnja, wón wotmolwi, a hdyž so ta dopjelnja, dha je došč. F.

Jutrowny špėw.

D najšwjeczišča, o najšbóžnišča,
Šnadu dawarka jutrowniczi!
Ebožnik našch mily,
Šesuf je žiwny.
Wješel šyła so šchėscžanska!

D najšwjeczišča, o najšbóžnišča
Šnadu dawarka jutrowniczi!
Šmjercze móg šlemi
Šhrystuš na šemi.
Wješel šyła so šchėscžanska!

D najšwjeczišča, o najšbóžnišča
Šnadu dawarka jutrowniczi!
W smjerczi Šhryst pobny,
Šprawdošč nam doby.
Wješel šyła so šchėscžanska!

Jutrowne jeika.

Waschnje, so jutry s jeikami wobdaric, je jara stare a nahadza so pola pohanskich ludow kaž pola křesćianow; mjes poslednichimi bě wono hižom w přenim lět-thřazu po Šhr. sawjedžene. W Persiskej pada džen noweho lěta nimale na tón samy čas kaž naš jutrowny hwyjeden, dokelž tam protyka čas nalětneje runonóznoscje jako spocatk lěta postaja. Hižom popoldnje teholec dnja podawaju so hwěšdarjo do bndkow bohoto w provincach, so bychu tón wokomik wobkědžowali, hdyž runonóznosc fastupi, a tak rucze hacz woti w tym nastupanju snamjo dadža, so ludej s kanonowymi salvami spocatk noweho lěta wosjewi. Potom sapocžnu so wulke hwyjatocžnosće, pschi cžimž so ludžo, tak husto hacz jeno nětak móžno, nowu draštu wobkědžaju, cžehož dla tónle cžas tež „hwyjeden nowych draštow“ reka. Mjes darami, s kotry miž so ludžo přeni džen swjěteluja, wošebje jeika na přenim městnje steja. Wone su s drohotnych mjedžow dželane, wobmolowane a wšpofeje placžisny. Tež w Serailu, pačazu hłowneho města, so tón džen na 5—600 jejow rozdželi. Wone placža pohanam jako snamjo radošće — mjes tym so su židam symbol želenja. Žarowazym so jeika s jědži poskicžowachu, a pódla jutrowneho jehnjecža, s dopomnjecžu na wučah s Egiptowskeje jutry na blidže wěrjazežo žida stejazežo, nješmědža jeika pobrachowacž.

Pola křesćianow je jejo wobraz horjestacža. Kaž s njehibiteho jeika žiwj ptacžk wukhadža, twjerdu skorpinu pschekamje a so na hwojimaj křidleschomaj do powětra posběhnje: tak je Šhrystuž w pschekrašnjenej podobje se sanknjeneho rowa wustupit; tak tež my junu s rowow stanjemy, hdyž so wone kaž skorpinu roškamaju a my na poliw našeho Šbžnifa so jemu napschecžiwu s njeju posběhnjemy.

W žanym kraju njeje waschnje wobdarowanja s jeikami tak rošicherejne kaž w Ruskej, hdyž kóždy domjazny, haj samo kóždu wojak jeiko nekajsežkuli podobisny dostawa — nihdyž pak so tež pschi tym lubosnišči jutrowny postrow nješhšči dnyžli tón, kotruž tam jedyn druhemu pschimołuje: „Tón dnjes je stanjk!“ a ženje njepobrachuje wotmołwa: „Wón je wopravdže stanjk!“ F.

Či kšiče.

Powjedaničto po podawku se Šserbow.

(6. pokračowanje.)

IV.

Šchěsč njedžel bě so po Janowym wotwjedženju s wojakam minuto, Surij mějesche kublo sapihane, bě s Wjeńtez Hertu po hlybje a dženša hižom tšeczi křóc pschypowjedany. Pola Wjeńtez su runje křičički. Njewjesta je wscha srudna, dokelž nihdy na to myšlita njebě, so budže hebi Surja bracz dyrbjecž. S nim bě jeno wobkšadžača, so mohla so psched druhimi holzami hordžicž. hewal pak njemóžesche jeho wustacž, haj bojesche so jeho. A jeje towarščki njewobzarowachu ju, byrnjež jeje srudobu widžake, ale myšlachu hebi: prawje sa tebe, so tebi dawaju, kohož nochzesch, cžehodla sy tak hlybje cžimika. A jena mēnjescche: „To hym hebi dawno myšlita, so so ji tak kšidže. Šchtóž Surja na schiju dostanje, tón jeho njewotšchaze, barnjež čyžk.“

Druha wotmołwi: „„Wón je jeje nana cžisce sašlepik, tón je Hertu sam s wudacžu nucžik a jej rjekč, so njeby jej nihdy dowolil, hebi Zana wsacž.““

„Ale to njesapšchijam, tak mohł tón někoho sašlepicz.“

„Ah wón so tež tajicz wě, hdyž je nusne a trěbne.“

Mjes tym bēchu so holčata najědke, a dokelž so reje sapocžachu, njemějachu wjazny kšwile, so wo Šercžine naležnosće staracž.

Jan njebě hacž dotal nicžo wo tym šhonit, šchtóž bě so wot jeho wotšalenja hem w domowinje podalo, haj njewjedžesche ani,

so Surij wojak njeje. Štajne wuwučowanja we wojeřskej škužbje njewostajichu jemu žaneje kšwile, so mohł w Budyščinje sa Š... cžanami hladacž, a wbohej jeho starškej ani njewjedžeschtaj, hdyž hyn je. Šbndželu po spomnjenyh křičičkach bu wojakam powjedžene, so maja šchtwórit s Budyščina cžahnyč. Duž hladasche, hacž njeby nikoho snateho trjedicz mohł, so by nanej prajicz dač, so by jeho wutoru abo šrjedu wopntal. Popoldnju trjedici wopravdže někoho s Š., a hdyž bě jemu hwoju naležnosć wupowjedac a jeho prošyl, so by nanej wo wotčehnjenu s Budyščina prajit, woprascha so: „Šchto je w našej wotolnosći noweho?“

„Njewěm cži nicžo noweho, šchtož by sam njewjedžak. Seno wo Wjeńtez kšwacu hebi ludžo wschelake protyka cžičesča. Za njewěm, šchto dyrbial do teho prajicz, to ty hnadž lěpje wěsch.“

„Ale kajki Wjeńtez kšwac?“

„Nó njewěsch dha, so hebi Libšchez Surij Wjeńtez Hertu bjerje a so budže jutšje kšwac?“

Jan njewěresche hwojimaj wuschomaj a woprascha so: Libšchez Surij? — To tola móžno njeje, tón dže je se mnu do wojakow ichoč!“

„Šawěseče s Libšchez Surjom; ja sam hym kšychak, hdyž so pschypowjedaschtaj, a wsche teho dže je so dosč wo nim rěcžako. Wčžera pschi wobjedže hšichesče powjedasche hebi našcha cželedž, tak staj tebe tehdom saplacžiloj, hdyž sy s Hertu s nam do Š. kmóšit, so staj so tebi kšhowaloj a potom, hdyž sy woteschoč, mohł rjež, hacž do ranja rejwatoj.“

Na tole wukžowanje njekedžbowasche Jan dale, dokelž mějesche žehrawosč a hněw na Surja, na Hertu a jejecho nana. Wjes teho so by tamnemu božemje dač, wotědže, a hdyž do hwojeho bydla džešche, cžinjesche štoro, kaž by bjes rošoma byl. Šeho towaršč putny, tak rucze hacž do jštwy štupi, jeho njepokojnosć a woprascha so šobuželnje: „Šchto cži je, Zano, sy dže wschón štorhanj.“

Město wotmołwy rěčesche Jan džiweje po jštwje kšodžo: „Ně, tak ja se šobu hracž njedam — wschudžom su mje jebali — mi wopntny šakasali — se kšemi mje do wojakow tyknyli, ale ja hebi wscho lubicz njedam — cžakajče jenož!“

Takle žychowasche Jan žyke popoldnje a žyky wjecžor; wot hwojeho šnutškwoneho njeměra smucžnjeny lehny drje so, wušnyčž pak njemóžesche hacž na ranje, pschetož cžwilowaze špominanja na wschitke minjene podeńdženja s Surjom a Hertu kšodžachy jemu njepšchestajnje po hłowje. Šědy bě rano wotucžit, dopomni so šako na njesbožowny kšwac, a runjež njemějesche pschi hwojim hněwje ani rošomneje myšlicžki, wobšankny tola, so hlybjenaj so nihdy na nihdy wěrowacž nješmětaj; ale tak čže jeju šadžeržecž, to dže sam njewjedžesche. Wokolo džewjateje hodžiny halke so šhraba, naja hebi konja, pschetož hwojeho wojeřšeho wsacž njemóžesche, a jěchasche domoj.

(Pschichodnje ščoncženje.)

Budž dželawy, niž pak bjes požohuowaneje njedžele.

Wjesna šlawišna, špšhana wot W a t a.

Wěsche njedželu do Wožeho špěcža a krašny džen. Mětož Surij bě so cžistu kšochlu wobkěč a njedželske rubjeschto wokolo schije šwjasač, s temu pak masanu jaku na so šczahnyč, pschetož wón čyžsche hšichesče dženska hwoje bērny (kulki) wobkopowacž. Surij bě wošebny hospodač, kiž so sa šwój dom, sa žonu a džěczi se wschej móžnei próžu starasche; to dyrbjesche jemu kóždy wostajicž. Wschědnje kšodžesche na džěto; hwoju tydženšku mšdu pschijneschy kóždy křóc njepšchikróšchemu domoj, nicžo wot njeje w korečmje njewosta a njebu tež hewal w palenzu abo w piwje pschecžinjene. Wěsche so žylicki tydžen sa žušnyh ludži cžwilowac, džěsche nje- dželu potom hšichesče hwoje sam šu e mač polo wobdželacž. Šo

by byw pschezo w prawym czaſu do semje pschichoł a njerjad czim sferſcho wotſtronjeny był, na to wón ſwëru dzeržesche a budžishe t dozpiczu teho drje ſamu nóz na to wažíł. Seho žona bě runje tak džetawa. Džen wote dnja khodzjesche na džëto; domach jeno wosta, hdyž bě w njedželach; lëdy pak bě džëczo nětotre njedzele abo mēſazy stare, dyrbiachy hižom te starſche jo pēſtonicž. Mëtož dwaj — rēſasche wo wšy — ſo ſwëru ſa ſwój dom starataj; bychu-li wſchitzy tak ſo starali, njeby wjele proſchēſtwa wo wšy było. Haj — prajachy tehdy druſy — to je wſcho prawje derje, ale wón je tola pschejara na ſaſtkuženje, a to niž jeno w tydženju, ně, tež tu lubu njedželu. Ke mſchi pschiūdže lëdy na rōcžne czaſy a hdyž wob lëto ras t Božemu blidu džetaj abo hdyž ſo jeho žona požohnowacž da. Džëczi wotroſtu jako luby ſtót; žona ſo wo nje wjele njepraſcha; nječžebane a njemyte t roſtorhanej draſtu wokoko bēhaju. Do ſchule porēdko pschiūdju; hladaju radſcho domach lōſyſtwa, wobekhaja potom starſcheju, a taj ſo lëdy ſa tym wopraſchataj; pschetož hdyž zylicžki džen domach njebēſchataj, namakataj potom we ſwojim domje tež hiſchēže tōiſchto džëta, tak ſo ani czaſa ani lōſchta nimataj, ſo praſchecž: ſchto by ty cžinił, a ſchto by ty dženſa nawuknył? Wjele bóle bydaju pufi, hdyž widžitaj, ſo je wokno roſbite, abo ſo ſu w ſahrodže rjadki ſateptane. — To je wſchitko jeno hōrka nuſa, prajachy přeni ſaſo. Bjecž džëczi chžebža jēſcž, a hdyž starſchej njedžëta-taj, dha tež ničžo nimataj; a t cžebjanjom, myčžom a pſofanjom ſo tehdy wjele czaſa pschecžinicž njeſmje, tež t do ſchule a ke mſchi khodzjenjom wſcho tak hladzy njeūdže, kaž po prawym dyrbjato. Ale ſchto dyrbja khudzi ludžo cžinicž? Nuſa wſchaf ſo wſchello huſa. Mëtož dwaj ſtaj prawdoſčžiwaj doſcž; taj byſchataj hižom ke mſchi khodžikoj, jeno mohłoj.

Mëtož ſtaj prawdoſčžiwaj doſcž! tak ſebi Mëtož ſamaj myſleſchataj. Mój bychmoj rady ke mſchi khodžikoj, jeno mohłoj. Tola ſwoje ſwëdomje t tym njeſmērowaſchataj; hdyž ſo ſwonjeſche, bēiche jimaj, jako bychu ſwony wotake: „Pój pój, pój pój!“ Dženſa nimamoj khwile, ale pschichodnu njedželu pschiūdžemoj, prajeschtaj tehdy. Tak ſta ſo to wot njedzele t njedželi, hacž bē jimaj ſkōncžnje džëto a njemēr psches hłowu ſroſt a wonaj ſamo to: „Pój poj!“ wjazy njeſtyſchēſchataj.

Zako chžyſche Žurij dženſa na lubej njedželi ſaſo motyku ſhrabnyčž a jeho žona Žerta, kaž pschezo, pschi pſofanju ſtejesche, ſtupi Mužez Žan, Žercžiny bratr, do iſtwy. „Mó, tón budžishe mohł tež džebacž minutow poſdžijcho pschiūcž“, ſabōrbota Žurij, kotremuž bē Žan pschi tajlich ſkladnoſčžachy prawy cžeru we woknu. Mužez Žan bē Mëtož najbližſchi ſuſod, mējesche tež tak malu khžžku a runje telko dothja na nej jako Mëtožy. Mēſchto role bē ſej pschinajal, runjež pjenjeſy t temu lëdy w hromadu ſehua; tola bjes ſamſyuchy bēruow njemōžesche wobſtačž. Bjecž džëczi chžychu byčž naſyčžene, a Žana, Žanowa mandželſta, ſo njemako džiwafche, ſo džëčžom lēpje ſtodžesche, hacž jej ſamej. Žan, mudriſchi dužli wona, jej wukładowaſche, tak dyrbja džëczi tež na roſčženje ſobu jēſcž, mjēs tym ſo je wona tola nětko dorōſčžena. Žana tu wēž ſapſchija a njestaraſche ſo dale; wona bē cžichcho waſchija, a ſchtož ſama njemējesche, bēſche wot Žana nawukta, pschetož tón bē ſtajnje w dobrym troſchēže, a ludžo, kotrymž to prawje njebē, mjenowachu jeho tehodla „Bjesſtarōſčžiz kmōtra“. Bjesſtarōſčžiz kmōtr pak cžinjeſche, kaž by to njeſtyſchaf; žortniwje ſo poſmija a myſleſche: Pschezo wukmēchujēže mje, t bēženju njepomha pschejara ſpēſchuy byčž, wſchaf mōžemy wobladacž, ſchto ma prawo. Mëtož dwaj pak ſo najwjazy nad tym hñēwaſchataj. „Žana lëdu položju tak huſto na pola pschiūdže“, prajesche Žerta, „njedželu ani t ruku njehibnje, a tola ſu tam lobrka wſchitzy žimi jako prhžojjo, mjēs tym ſo ſo my džëu wote dnja dracžujemy, jeno někał t cžejcžu psches ſwēt pschiūcž.“ So Žan lōždu njedželu

rano pschihhadžesche, a jedyn ras kaž druhi prajesche: „Wóh baj Wamaj žohnowanu njedželu!“ a potom roſtročženy pōdla ſtejesche t bjeswocžom, kotrež ſo wſchello wukładowacž hodžesche, pschihladowajzy, tak Mëtož ſo dracžowaſchataj: to bē tón cžeru we woknu. Žurij ſo huſto njemalo nad tym hñēwaſche, a njebudžishe tak wulki khumſcht był, t Žanom ſo ſwadžicž, wēſcže by ſo to hižom dawno ſtało. „Žejſo-li jeho ſobotu t durjemi won cžihujemy, dha namaj njedželu rano tola ſaſo ſwoje: „Wóh žohnuj njedželu“ pschiwoła, prajesche Žurij mjerſazy. Žan pak mējesche ſa wuſchomaj; wón drje wjedžishe, ſchto chžyſche: Ž bēženju njepomha pschejara ſpēſchuy byčž, próža ſo njeſmje lutowacž, a ſčžerpnōſcž tež wjele doſonja. Sa hroſne bjeswocža nimam žanej wocži, ſa ſke ſłowa žanej wuſchi, a ſda ſo, ſo mohło pufi bydacž, ſtupju w prawym czaſu na boł.

Zako dženſa nuſt ſtupi, pschejesche, kaž pschezo, ſwoju žohnowanu njedželu. Mëtož mandželſtaj ſo jemu, kaž hewaf, džakowafchataj poł mjerſazaj a poł ſahaubjenaj, a Žerta pscheſtrie ſe wſchēm khwatkom ſchōrzuč na hromadu talerjow, kiž ſe ſoytkami wčžera-wjeczornisheje polimki w rōžku ſtejesche. Tam tola hubjenſcho leži — prajesche Žan mērnje a połoži ſchōrzuč ſaſo na ſtōlž. „So dracžowacž wot ranja hacž do wječžora“, ſdychowafche Žerta, „jedyn mohł ſo wopravdže haubowacž, kajtež tu to hiſchēže wſchitko leži!“ „Haj, to ja tež mēnju!“ prajesche Žan t hloſom. kotrež ſpōſnacž njeda, hacž wón to dracžowanje abo to haubowanje mēnjēſche. „Pój ras jow, Žhryſtka!“ wobrocži ſo t dwēlētnej hōlcžy, „wēſch tež, ſo je džēu njedžela? Dyrbiſch ſo tola tuſt pſychna ſčžinicž, dyrbiſch blōto t bjeswocža ſmēčž, ſo ſtej twōjej cžerwjenej licžy widžecž. Pohladaj ras na lubeho Woha rjane njebjeſa, a ty tu ſtejiſch jako proſatko.“

Žhryſtka mało wo tym roſymjeſche; ſe ſpodžitwanjom pohlada na njebo, bēžesche pak tola t njedžēny, popluſkota ſe ſwōjimaj toſtymaj a cžerwjeny maj rucžkomaj we wodže a pomara ſej w bjeswocžu. Wui ju na to wutrye, ſhkatowa jej wloſy a ju poſhwali. Wona ſo wjekeleſche, hdyž tež wo tym wjele njeroſymjeſche. Starſchi bratr a ſotra pak to cžim lēpje roſymjeſchataj. Žarja, dwanačželētna džowka, hladžesche ſej ſaſchmatane pletwy ſady wuſchow, a Žjarnat, hiſchēže we wſchēdnjazej jazy, ſhowa ſo do nuhta. „Mohlta dawno wumyta a roſčžebana byčž, ty lēnja holža!“ ſwarjeſche macž. „ſchto tam ſtejiſch a ſčžēnu wot ſchudrujeſch?“ „Haj, Małka“, prajesche Žan, „hdyž twōja wboha macž khwile nima, cže t rōdnoſcži pohanjecž, dyrbiſch ſo ſama prōžowacž. Snydom rano ſahe dyrbiſch ſo myčž, a bratrow a ſotry tež, jene džëcžo po druhim. Mōžesč tež Žjarnata njedželſtu jaku woblez, wono ſo hnydom ſaſwoni.“ „Haj“, tón lōſy ſchtrył — poſtracžowaſche macž t mjerſazym hloſom — „je ju roſtorhat; jedyn njedyrbjaf ničžo nowo wjazy na džëczi wažicž. Pschēd tydženjom njemējach khwile, ſtari jaku ſaplatačž; lëdy ma nowu hacž do pōndžele wječžor woblecžemu, dha ſu tež hižom lohčže pschēdrēne.“ „D!“ ſnapſchecžiwu Žan, „to je ſchfoda, na kotruž licžbene njeje; hlej, Žjarnato, ſa to dyrbi macž dwaj dnjej na džëto hičž.“ — Žerta derje ſroſymi, ſchto chžyſche bratr t tym prajicž, mjenujzy: Hdy by druhy džëu domach wostała, džëčžom draſtu plataka a teſame t rōdnoſcži pohanjala, by ſo lēpje ſtała, nělotry ſlēborny ſalutowala a tež ſwjatu njedželu ſwjecžicž mohłta.

(Pschichodnje dale.)